

TORONYIRÁNY

XIV. 16.

2020. április 19.

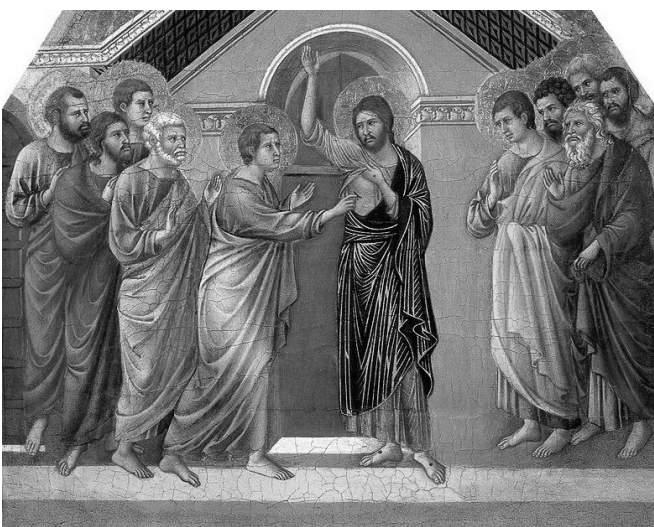
SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTESETŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Húsvét 2. vasárnapja

Az isteni irgalmasság vasárnapja

Április 23. Szent Adalbert püspök, vértanú

Április 25. Szent Márk evangélista

Tamás válasza inkább az egyház hitvallása, mint az ő egyéni kijelentése. Jézus megjelenéseire, bizonyítékaira az egész egyház azzal válaszolt, hogy elismerte őt Urának, Istenének. A húsvéti történetekben már Jézus az Úr, s pünkösd napján Péter is azt hirdeti, hogy Isten Úrrá és Messiássá tette azt, akit ellenségei keresztre feszítettek (ApCsel 2,36). A Jel 4,11 is így szólítja meg őt: Méltó vagy Urunk és Istenünk, hogy dicsőségben és tiszteletben legyen részed. Jézus viszont nem tesz szemrehányást a kételkedő tanítványnak. Ő már előbb meghirdette a megbocsátást, mert fel akarja emelni az embert, nem elítélni. Amit mond, az az egész egyháznak szóló üzenet: „Hittél, mert láttál. Boldogok, akik nem látnak, mégis hisznek.” Nem tesz összehasonlítást: nem mondja egyiket boldogabbnak, mint a másikat. A hit mindig kegyelmi adomány, annak ellenállhat a szemtanú is, és az is, aki hallásból meríti a hitet. A „nem látnak és hisznek” kijelentés nem a vak hitet akarja dicsérni. Az ilyen hit nem volna méltó az emberhez. A hitnek mindig azon a meggyőződésen kell nyugodnia, hogy Isten szólt, ő nyilatkozott meg. Az egyház szóban és írásban megőrizte a szemtanúk tanúskodását, és ezt mindig ki kell fejtenie ahhoz, hogy a hit ésszerű állásfoglalás legyen.

Gál Ferenc

A szentmise olvasmányai

1. ApCsel 2,42-47 Az apostolok által vezetett első jeruzsálemi közösség tagjai önkéntes vagyonközösségben éltek és rendszeresen összejöttek az apostolok által vezetett Eucharisztia ünneplésére és imádságra.

2. 1Pét 1,3-9 Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása élő reményre teremtett újjá bennünket, akiket szeretet fűz Krisztushoz és hiszünk benne, bár már nem találkozhattunk Vele földi életében.

3. Jn 20,19-31 Jézus feltámadása után megjelenik az apostolok előtt, küldetésének folytatását bízva rájuk, és boldognak mondja mindazokat, akik hinni fognak benne, bár nem láthatják Őt úgy, mint Tamást.

Jézus megjelenik az apostolok előtt

János könyvében megfigyelhettük azt a módszert, ahogy az evangélista kiemel néhány jelenetet Jézus nyilvános működéséből, és azt teológiai jelentése szerint fejt ki. Így közölte a kinyilatkoztatott igazságot. Itt is azt teszi. Az egyetlen jelenet, ahol bővebben beszél az apostoloknak való megjelenésről, de bizonyára belevett olyan mozzanatokat is, amelyek talán más megjelenésekből valók. Ő már azt az egész természetfölötti rendet akarta érzékelteni, amely Jézus feltámadásában megjelent. A megjelenés idejét rögzíti: a hét első napjának estéje, de a helyre vonatkozólag csak annyit ír, hogy „ahol együtt voltak”. Ezt a napot éppen Jézus feltámadása és megjelenése tette nevezetessé, az egyház azért is látta benne később az Úr napját, vagyis Krisztus napját. Félelmükben a tanítványok zárva tartották az ajtókat, hiszen még nem tudhatták, hogy a húsvét elmúltával a főtanács nem fogja-e Jézus tanítványait is zaklatni. A zárt ajtó itt jel lett az apostoloknak arra vonatkozólag, hogy Jézust nem kötik többé ennek a világnak a törvényei. Később azonban már jelképe lett annak, hogy az egyház elszakadt a zsidóságtól. A Jézusba vetett hit különítette el őket. A leírás kifejezetten hangoztatja a testi valóságot, s a görögök előtt erre szükség is volt. Ők elfogadták a lélek halhatatlanságát, és a testet csak a lélek börtönének tekintették, tehát a lélek örül, ha a halálban megszabadulhat tőle. Nem fog többé visszatérni börtönébe. Az egyház azonban az embert a test és lélek egységének tekintette. Az ember csak személyes valóságában, tehát test-lélek egységében lehet ember az örökkévalóságban is. A köszöntés, a shalom! mindennapi szó volt, de egyben a messiási ország ígérete is. Jézus az utolsó vacsorán külön is megígérte (14,27). Most ebben a köszöntésben már visszhangzik a végleges győzelem a bűn és a halál fölött. A békéhez hozzátartozik a meggyőződés Jézus valóságos feltámadásáról, hiszen csak az vetíti eléjük az élet megoldásának reményét. János itt nem beszél az apostolok kételkedéséről, hanem azt emeli ki, hogy Jézus milyen gonddal igazolta előttük azonosságát. Kezének és oldalának sebei a felfeszítés nyomai voltak, de már csak az áldozat valóságának emlékeként maradnak meg.

Az evangélium szimbolikus stílusában még további következtetést is levonhatunk a kéz és az oldal említéséből. Jézus földi életében a kezével való érintés hozta a gyógyítást, oldalának sebe pedig utalhatott szíve áldozatos szeretetére. Ő tehát a feltámadása után is ugyanaz, aki övéit mindvégig szerette (13,1). Megjelenésének valósága meghozza azt az örömet, amit a 16,22-ben ígért. Ezt az örömet már senki nem veheti el tanítványaitól. Ez egyúttal az egyháznak is mindenkor öröme, hiszen ebből a húsvétból fog élni, az üdvösség reményét ebből fogja táplálni. Viszont, ha az apostolok már hisznek, és visszakapták örömüket, akkor vállalhatják a küldetést, az ő küldetésének folytatását. Mivel Jézus már megdicsőült és átment a természetfölötti rendbe, úgy adja a küldetést, hogy rámutat annak különleges hatékonyságára is. Küldetésük egyúttal annak a messiási békének a közvetítése lesz, amely benne volt a proféták jóvendőléseiben. Ezért ad az evangélista a jelenetnek liturgikus színezetet. Jézus a béke emlegetésével köszönti övéit, s utána megjelöli a küldetés forrását: Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket. Ez olyan ünnepélyes kijelentés, mint Máté megfogalmazása (Mt 28,18). Ott a hatalom kap nagyobb súlyt, itt a fiúság. Az Atya azért küldte a Fiút, hogy megmentse a világot, hogy életet adjon neki. Az oltárszentségben is azt az életet közvetíti, amit az Atyától kapott. Ő is azért küldi apostolait, hogy az áldozatában megszerzett kegyelmi rendet közvetítsék. Ez az ő szeretetének tanúsítása lesz, mint ahogy ő is az Atya szeretetét és irgalmát tanúsította. Ezért itt az apostolok küldetését összefoglalva találjuk az irgalmasság művének gyakorlásában: a bűnök bocsánatában. Őt magát az Isten Lelke irányította földi működésében (Lk 4,18), azért az apostolok és az egyház működése is csak a Szentlélektől kaphatja hatékonyságát. A Lelket ő küldi az Atyától. Személyes ajándéknak szánja, azért hogy mindenben őt képviselje, az ő tanítását juttassa érvényre, az ő szeretetét sugallja bele az emberekbe. Mindezeknek a jele és kifejezése az, hogy rájuk lehel. Saját Lelkét adja nekik. A Lélek által igazában ő működik tovább, azért Máténál úgy hangzik a küldetés, hogy velük marad a világ végéig. A húsvét nagy ajándéka tehát a bűnök bocsánata, Isten irgalmának végleges kiáradása. A kereszten megtörtént a kiengesztelődés az ég és a föld között, a föld lakói is méltók arra, hogy életüket a Szentlélek irányítsa.

Az apostolok és az egyház megkapják a bűnbocsátó hatalmat: amit feloldoztok, az feloldozást nyer, amit megkötök, az meg lesz kötve. Isten új népe tehát úgy valósul meg, hogy először megtisztul a bűntől. A keresztség, mint újjászületés vízből és Szentlélekből, először a bűntől tisztítja meg az embereket, azután áthatja és megszenteli. Az egyház azonban mindig birtokolni fogja a bűnbocsátó hatalmat, tehát a visszaeső bűnöst is feloldozhatja. Az egyházi hagyomány a bűnbánat szentségének a rendelését is ebben a húsvéti szertartásban látta. Maga Jézus gondoskodott róla, hogy a húsvéti öröm újra meg újra visszatérhessen az emberek szívébe. Még akkor is, ha gyarlóságuk miatt nehéz a hűség.

Jézus türelme és nagylelkűsége a Tamással kapcsolatos epizódban tükröződik. Ő nincs jelen az első megjelenés alkalmával. Amikor hallja a többiek elbeszélését, hitetlenkedik. Szavaiban benne van minden kor kételkedő emberének a lelke. Az evangélista talán nem is annyira Tamásra gondol, mint inkább ezekre a kételkedőkre. Ha csak nem látom és nem érintem, nem hiszem. Amikor egy hét múlva Jézus újra megjelenik, Tamáshoz fordul. Nyújtsd ide az ujjadat, nézd a kezemet, érintsd oldalam sebét, ne légy hitetlen, hanem hívő. Jézus eljárása a kegyelem osztogatásának a képe. Ő nem szűnik meg figyelmeztetni és rávezetni az embert a hit elfogadására. Nem fárad bele, nem sértődik meg. Tamást ez a jóság hatja meg, annak hatása alatt mondja ki a vallomást: „Én Uram, én Istenem.” Itt sem az a fontos, hogy Tamás ezekkel a szavakkal fejezte-e ki a hitét, hanem az, hogy ez az egyház hite és hitvallása. Végül Jézusnak az utókor számára is van üzenete: Boldogok, akik nem látnak és hisznek. Az egyház tanúsága alapján éppúgy lehet hinni, mint a megjelenések alapján. A megjelenés sem kötelezte hitre az apostolokat, hanem ésszerűvé tette a hitet. Ugyanígy ésszerűvé teszi az egyház tanúskodása is. A hitben mi is ugyanazt a bizonyosságot szerezhettük, s ugyanaz az öröm tölthet el, mint az apostolokat.

Gál Ferenc

Beszéljünk a gyermeknek Istenről (3.)

EGY NEHÉZ KÖZÉPKOR A SERDÜLŐKNEK

Belépés a serdülőkorba

Nehezen megélhető serdülőkor

A mai kamaszok nem összetettebbek a tegnapiaknál (mit is jelent ez valójában), természetesen azonban kevésbé könnyű ma serdülőnek lenni. Ugyanis ebben a teljes átalakuláson átmenő társadalomban, melyben a fejlődés sebessége folyamatosan gyorsul, a serdülőkor egyre nehezebben megélhető korszak.

Az előző generáció akkor élte át serdülőkorát, amikor a „holnap” és a „haladás” egymásra rímelt, és amikor a fenntartható fejlődés teljes foglalkoztatottságot tett lehetővé.

A mai serdülők ellenben a harmadik kritikus évtizedet ismerik. „Krizis” a jó szó arra, hogy jellemezze a mi időnket. De az, amit kénytelenek vagyunk „krízis”-nek nevezni, nem elmélyülő esemény, hanem társadalmunk mélyreható átalakulása, nemcsak gazdasági, de kulturális és szociális is, sőt talán főleg az előbbi kettő. Bernard Cathelat a civilizáció krízisééről beszél, melynek okai nemcsak a mi termelési szerkezetünkben keresendők, hanem a mi fogyasztási modelljeinkben is, akárcsak a környezeti adottságokban, a térrel való kapcsolatunkban, a társas, kulturális, családi életünk formáiban. Gondoljunk csak ennek kapcsán arra a kétféle gyerekre, akik ma egyszülős családban élnek Franciaországban. Ami régen kivétel volt, ma megszokottá vált. Párizsban (országos első!) minden második családban egy szülő van, vagy együtt élő felnőttek közösen nevelik gyerekeiket. A munka területén is nagy változásnak vagyunk tanúi. Elmúlt az az idő, amikor egy fiatal megtanult egy szakmát iskolásévei alatt, és nyugdíjba menetelég abban dolgozott! Elavultnak tűnik az az időrend, mely szerint szervezték az életüket régebben az emberek: nyolc óra munka, nyolc óra pihenés, nyolc óra szórakozás. Az egész munkaszervezést át kell gondolni. Ilyen formán a „krízis” fogalma teljesen alkalmatlannak tűnik arra, hogy a jelenlegi helyzetet leírja, hiszen azt gondolhatjuk, hogy csak múló zűrzavarról van szó, míg valójában gyökeres változások történnek.

„A mai gyerekek nagy többségben 2000 körül fogják felfedezni, hogy szüleik elvesztettek egy generációt az ideiglenes gazdasági válság feltartóztatásában, mely valójában megmásíthatatlanul civilizációs válság volt; abban, hogy helyrehozzák a pénzügyi működési zavart, mely tulajdonképpen a rendszer átalakulását jelentette: abban, hogy áthárítsák külső okokra annak a hibának a felelősségét, mely társas biológiánkban született; abban, hogy panaszkodjanak annak a csapásnak az igazságtalanságán, amely csak szülés volt, igaz hogy fájdalmas, de lehetőség szerint örömteli, az új szocio-kulturális rendszer kialakulása.”

Ha leragadunk a válság negatív oldalainál, csak zsákutcába juthatunk. A válságot mindenekeelőtt úgy kell értelmezni, mint átmenetet az egyik rendből a másikba, a meghalni nem akaró világ átmenete a kiemelkedő új világba, melynek csírái már látszanak. Edgar Morin már 1975-ben érezte: „A szétmállása, a sorvadása, a repedése, és végül a felbomlása annak a világnak, mely nem tud meghalni, annak a világnak, mely nem tud megszületni”.

RENDSZERES ÉS KÖZVETETT VILÁGEGYETEM

Mi a lényegi vonása ennek a kibontakozó világnak? A tudomány és a kultúra fejlődésével, melynek előnyeit élvezzük ma, a kapcsolatok, a kommunikáció is fejlődik: bármely dolog csak a többihez fűződő kapcsolata alapján határozható meg.

Az új világban semmi sem lehet teljesen elszigetelt: minden összefügg, rendszerben lehet csak gondolkodni, azaz teljességben, ahogy a „systema” görög szó etimológiája is mutatja. Elmúlt az az idő, amikor a világ dolgait külön-külön lehetett tanulmányozni, egyenként véve azokat, és az összetevőket egymástól függetlenül megérteni.

Ily módon a fizika soha nem fogja tudni a dolgok lényegi vonását megragadni. Vegyünk például egy protont. Soha nem tudjuk megmondani mi is az, viszont egyre pontosabban le tudjuk írni a viselkedését más részecskék jelenlétében és a megfigyelések alapján kibontakozó változatosságát.

Ezt megállapítva nem azt mondjuk, hogy a proton az semmi, ez az, amit visszautasítunk. Azt mondjuk, hogy oszthatatlan, és mi csakis a reakcióival, a más részecskékkel való kölcsönhatásával foglalkozhatunk. Ugyanez áll az emberre is. Őt magát is kapcsolatai (gazdasági, társas, technikai, érzelmi, nyelvi...) jellemzik, melyeknek részese volt, vagy most részese, esetleg részese lesz. Senkinek sincs másoktól, a világtól független saját jelentése. A mi megértésünk tehát abból fog állni, hogy a különböző alkotórészek között felfedezzük a kapcsolatot anélkül, hogy túl nagy jelentőséget tulajdonítanánk annak, hogy önmagukban mit is jelentenek. Így egyre kevésbé értjük majd meg az egyes ember személyazonosságát, mint lényegét, de a többi emberhez, a világ dolgaihoz fűződő kapcsolatán keresztül meg fogjuk tudni határozni. Ily módon válik érthetővé a nyelvről folyó elmélkedés fontossága.

Annak a kulturális korszaknak, melybe belemerülünk, a kulcsszava a „kommunikáció”. A keresztény ember arra hivatott, hogy evangelizációs tevékenységét a kommunikáció világában folytassa, és a hagyomány melyen áll, nagyban segíti ebbéli tevékenységét. Idézzük csak fel, hogy a Biblia első fejezetében a történet így kezdődik:

„Isten szólt.” A szó az, ami teremt. A sokféleséget felhasználva teszi lehetővé a léteezést. János Evangéliumának első fejezete így kezdődik: „Kezdetben volt az Ige”, azaz a nyelv „minden nyelv”, szerette ismételni Françoise Dolto. Már Szent János is megmondta!

Ahhoz, hogy ma Istenről beszélhessünk, ki kell törni egy kicsit a görög-latin körből, melybe üzenete bezárult, ki kell törni, hogy ebben a kommunikációs világban, melyből a modern világ született, a kinyilatkoztatás alkalmasabb módját megtaláljuk. Másrészről a Jó Hír nem egy lényegében új, emberek közti kapcsolatrendszer kinyilatkoztatása-e, mely a szeretetre és a kölcsönös tiszteletre épül?

(Folyt. köv.)

Jean-Marie Petitclerc

Vasárnapi jegyzet

A halálon diadalmas

A több éve elhunyt keresztény költő: Rónay György húsvéti verséből (*A hét első napján...*) vett cím (ott csupa nagybetűvel!) teológiai pontosságú, és régi himnusz-hagyományokra emlékeztet, például Wipo, a burgundi vérből származó udvari káplán XI. századi énekének fordulataira. *Krisztus feltámadott és diadalmas (...), győztes királyunk.* A Rónay-vers kapcsán megfogja az olvasót az Ünnepek hangulata, költői vízióban a valóság gyönyörű szötte, amelyen a misztérium rajzolta Krisztus-esemény tündöklök, mint tiszta valóság, amelyet nem szennyezhetnek be katonák durva kiszólásai, kockajátékai, cinikus egykedvűség, megjegyzés, hogy valakit megint a legszégeylenesebb fára szegeztek.

Olvasom János, a szeretett tanítvány leírását arról a titokzatos hajnalról, amikor a Föltámadott harmadszor jelent meg nekik. Péter mintha már lemondott volna a három esztendőről, amit együtt töltöttek, amíg az Úr a földön élt. „Megyek halászni” – mondta. „Veled tartunk” – felelték a többiek is, hatan. Aztán semmit sem fogtak – egész éjszaka. Hajnalban valakit megpillantottak a parton. Megszólította őket: „Fiaim”. Ritkán használta ezt a formát. És jött újra egy különös halfogás: 153 darab nagy hal a hálóban. A parton parázs és: sült hal. Meg kenyér. Reggelivel várta kiéhezett tanítványait. Hetet a tizenkettőből...

Így írja az apostol: „Amikor partot értek, izzó paraszat láttak s rajta halat, mellette meg kenyeret.” Ezt is hallották: „Hozzatok a halból, amit most fogtatok.” Hívta őket: „Gyertek egyeteket!” Vajon, melyik halból? Tán mindkettőből: amit Ő sütött, mielőtt azok partot értek volna, s a csodás fogásból is... Azt írják, a 153 szimbolikus szám, a pontos jelentését ma már nem lehet tudni. Mégis sejthettek (sejtenek) valamit azok, akik az Írást a legkellőbb komolysággal értik. Pap-barátom mondta el, hogy fiatal káplánként az Ipoly mellett szolgált. Nagyöbjtben lelkigyakorlatot tartott ipolyszögieknek. Húsvétvasárnap reggel – miséről szobájába térve az ajtó előtt fonott kosarat talált. Benne fehér tojások, betűzve közéjük egy cédula, rajta a szám: 153. Így fejezte be a néprajzba illő példát barátom: a víz ennyi halat nem adhatott, mégis érezte: ezek az emberek csak arra gondoltak, ami az Írás története: a jézusi adományra, amelyben ott van az ember munkája –, a halászat is.

A húsvéti tojás jelképes értelmével hasonló, mint a hal: életjel, életbőség. A hal keresztény szemmel – a századokban: jézusi szimbólum, a zárt sírból való kitörés jelképe. A halból az emberhalászok juthatnak eszünkbe, akikről Jézus beszél. Mivel a természet adománya felülmúlja jelképében önmagát, egy-egy ilyen szokáshagyományban köszönet és hálaadás rejtőzhet: a krisztusi küldetésért, amit papjai gyakorolnak, és az érte mondott köszönet (ajándék).

Kereszten győzedelmes Krisztus, Szent Ignáccal, az Antiochiaival adok hálát neked, a hallgatás szavával, „amely által a bennem lévő lélek téged szeret, hozzád szól, téged lát. Te vagy nekem Atyám, te vagy nekem Anyám, te vagy testvérem, barátom, Te vagy a létező, és nincs más, ami lenne...”

Mint koszorút viseljük Krisztus keresztjét – írja *Aranyszájú Szent János*, és hozzáfűzi: Ha keresztet vetsz, „gondolj a kereszt egész tartalmára, oldd ki a haragot és minden szenvedélyt..., szabadíts meg a lelket, hiszen tudod, ki szerezte meg nekünk a szabadságot.

Nem csupán ujjunkkal kell a keresztet rajzolni, hanem teljes hittel akarunkba véteni. Így medítálok *Munkácsy Mihály* kevésbé ismert olajkép-feszülete előtt. (A Szeged-Csanádi Egyházmegye tulajdona.) Úgy tartja a művészettörténész, hogy korai vázlatkép. Erős test, és plasztikus teljességével akár hívhatja fel a figyelmet, amit az apokrif irodalom tartalmaz, Péter szavait: „... a kereszt a kifeszített Ige, az egy és egyetlen, amelyről a Lélek mondja: Mi más a Krisztus, mint Ige és Isten hangja. Az Ige a függőleges szára, az emberi természet.”

A Munkácsy-vázlat láttán gondolkodhatok erről. Nyújtott test, félrebillenő fej – talán a *Beteljesedett sóhajítás* előtti pillanat, vagy a latorhoz szóló. A biztos közlés: „Velem leszel”. Ő bennünk van keresztre feszítve, mert a kereszt alakját rányomta a világra. „Körülfogja a hosszúságát és a szélességét, a magasságát és a mélységét” – mondja Jusztinosz, a II. századi vértanú. A kereszt két szárának találkozását elfedi a még beíratlan papirusz tábla, amely szinte a főig nyúlik. A találkozásban a szög rejlik, amely az ember legerősebb megtartója az életben. A megtérés, a bűnbánat.

Üdvözlégy, Kereszt, feltámadásunk egyetlen Reménye!

† Tóth Sándor

hírek információk

A Szent Gellért Szeminárium kápolnájából minden este 6 órától élő adásban szentmisét közvetít a Szeged-Csanádi Egyházmegye, mely a <http://szeged-csanad.hu/mise> webcímen érhető el.

Az Egyetemi Lelkészség Facebook oldalán a megszokott időben, vasárnaponként, este 8 órától követhető online szentmise a Szegedi Katolikus Egyetemi Lelkészség kápolnájából.

Számos civil szervezet, jótékonyági klub és alapítvány segíti a koronavírus-járvány miatt kialakult veszélyhelyzetben a Bálint Sándor Egyházmegyei Szeretetszolgálat lakóit és a gondozókat. A Szociális és Gyermekvédelmi Főigazgatóság Csongrád Megyei Kirendeltsége 750 db védőmaszkot, Szeged Megyei Jogú Város Önkormányzata 1000 db mosható arcmaszkot adományozott az otthon idős lakóinak. A Gyógyító Angyal Alapítvány jóvoltából pedig 170 kg, a szarvasi Gallicoop Pulykafeldolgozó Zrt. által felajánlott húskészítmény jutott a hajléktalanokat is ellátó intézmény rászorultjainak.

A Szent Dömötör Kórházlelkészi Szolgálat „Legyünk Isten meghallgató, odafigyelő, tapintatos, türelmes, érdeklődő arca a másik ember számára” mottóval Beszélgetőtárs – szolgálatot működtet a Szeged-Csanádi Egyházmegye területén található klinikákon, kórházakban. A szolgálat munkatársai igyekeznek megtalálni azt a helyet és kapcsolódási módot, ahol a legtöbbet tehetnek azokért, akiket a látogatási tilalom idején nem lehet felkeresni, akiket nem tudnak a rokonok, barátok, ismerősök a személyes jelenlétükkel támogatni. Arra kérik a betegeket, hogy a látogatási tilalom idején telefonon, internetes vonalon keressék fel munkatársaikat, akikkel megoszthatják gondolataikat, örömeiket, fájdalmukat. Ezek a hívások elfogadó, együttérző emberi beszélgetések, egy kapcsolódási lehetőség a külvilággal. Az intézetek osztályain kihelyezett plakátokon, valamint a pasztoralis.hu honlapon található munkatársak és katolikus kórházlelkészek elérhetőségeit mindazok, akik jó szóra, figyelemre, őszinte beszélgetésre vágyanak.

A kialakult járványhelyzetre való tekintettel a Szent István Társulat az Arcanum digitális adatszolgáltatóval együttműködve április 6-tól április 23-ig a nagyközönség számára is hozzáférhetővé teszi digitális adatbázisát, mely a tervek szerint egy éven belül – dinamikus bővülve – a nagy múltú kiadó szinte teljes könyvtárával felöleli majd. A Szent István Társulat olvasói így módon több mint 1000 digitalizált kiadványhoz férhetnek hozzá, mely 250 000 oldalnyi terjedelmet jelent. Bár ez még csak töredéke a Társulat 1848 óta megjelent könyveinek, összehasonlításként érdemes megemlíteni az Országos Széchényi Könyvtár 2016-os statisztikáját, mely szerint Magyarországon ma egy átlagos otthoni könyvgyűjtemény 278 kötetből áll. A dinamikus bővülő adatbázis idővel tehát megsokszorozhatja egy házikönyvtár, de akár egy oktatási intézmény állományát is, ráadásul többféle módon kategorizálva, kereshető formában, a legkülönfélébb elektronikus funkciókat felkínálva. A könyvtár a szaktars.hu oldalon érhető el.

(Magyar Kurír)

Az elmúlt évekhez hasonlóan az állampolgárok az idén is rendelkezhetnek személyi jövedelemadójuk kétszer 1 %-áról, legkésőbb május 20-ig. Az 1 %-ot egy egyháznak ajánlhatják fel. A Magyar Katolikus Egyház technikai száma, mely a felajánlásokkal kapcsolatos rendelkezéshez szükséges: 0011. Ajánljuk Kedves Olvasóinknak, hogy az adományozható további 1 %-ot plébániájuk, közösségük alapítványa javára irányítsák.

Ferenc pápa üzenete a XXXV. Ifjúsági Világnapra (3.)

„Ifjú, mondom neked: kelj föl!” (vö. Lk 7,14)

Vannak olyanok, akik csak felszínesen élnek és élönek gondolják magukat, miközben belül halottak (vö. Jel 3,1). Az élet huszonéves korban is képes lefelé tartani és nem az ember magas méltósága felé mutatni. Minden a „hagyj élni”-re redukálódik, egy kis kielégülést keresve: egy kis móka, másoktól elhullatott pár figyelmesség és szeretetmorzsa... Van egy széles körben elterjedt digitális nárcizmus, amely mind a fiatalokra, mind pedig a felnőttekre hatással van. Sokan így élnek! Közülük néhányan talán belelegezték a körülöttük élők materializmusát, akiknek egyetlen gondolatuk a pénzkeresés, és ezt úgy mutatják be, mintha az anyagiak jelentenék az élet egyetlen célját. Hosszútávon ez elkerülhetetlenül unalomhoz, apátiához, szorongáshoz és életuntáshoz vezet.

Az ilyen negatív szemléletet személyes kudarcok is okozhatják, ha valami, ami a szívedhez közel állt és ami iránt elkötelezted magad, nem megy tovább vagy nem hozza meg a kívánt eredményeket. Ez történhet az iskolában, a sportban vagy a művészetek területén... Az „álom” elvesztése ahhoz vezethet, hogy az ember úgy érzi, meghalt. De a kudarcok minden emberi életnek részét képezik és néha kegyelemnek is bizonyulhatnak! Gyakran kiderül, hogy valami, amiről úgy gondoltuk, hogy boldogságot ad nekünk, csupán illúzió, bálvány. Az ilyen bálványok mindenünket kéri és rabszolgákká tesznek minket, de nem adnak érte cserébe semmit. És végül egyszerűen csak szétesnek és nem marad más belőlük, csak por és füst. Ebben az értelemben a kudarcok, ha a bálványok ledöntéséhez vezetnek, jók – még akkor is, ha szenvedést okoznak nekünk.

Említhetjük a testi vagy erkölcsi halál más helyzetét is, amelyekben egy fiatal találhatja magát, ilyen lehet például a függőség, a bűnözés, a szenvedés, egy súlyos betegség... Rátok bízom, hogy személyesen elgondolkodjatok rajta és tudatosítsátok magatokban, hogy a jelenben vagy a múltban mi okozott „halált” bennetek vagy a hozzátok közel állókban. De ugyanakkor gondoljatok arra is, hogy az evangéliumban szereplő fiatalember, aki valószínűleg meghalt, visszatért az életbe, mert ránézett valaki, aki azt akarta, hogy éljen. Ez ma is bármelyik nap megtörténhet.

Irgalommal lenni

A Szentírás lapjain gyakran olvashatunk azoknak az embereknek a belső világról, akik hagyták, hogy mások szenvedése szívük mélyéig megérintse őket. Jézust arra készíti elérékenyülése, hogy részt vállaljon felebarátja életében. Hogy magára vállalja mások szenvedését. Az anya fájdalma saját fájdalmává válik, fiának halála saját halálává válik. Ti, fiatalok, számos alkalommal megmutattátok, hogy tudtok együtt-szenvedni másokkal. Látszik ez abból a tényből is, hogy közületek sokan magyalelkűek és odaadón ki tudnak állni, ha a körülmények azt követelik. Nincs olyan katasztrófa, földrengés, árvíz, amikor ne volna hajlandó sok fiatal önkéntes segíteni. Azon számos fiatal mozgósíthatósága, akik hajlandóak síkra szállni a teremtett világért, bizonyítja, hogy képesek vagytok meghallani a Föld kiáltását.

Kedves fiatalok, ne hagyjátok, hogy eltűnjön belőletek ez az érzékenység! Mindig hallhatjátok a szenvedők sírását; hagyhatjátok, hogy megérintsen benneteket azok sorsa, akik a mai világban sírnak és meghalnak. „Az élet bizonyos dolgait csak a könnyek által megtisztított szemmel lehet látni” (Christus vivit, 76). Ha tudtok együtt sírni a sírókkal, akkor igazán boldogok lesztek. Társaitok közül sokan meg vannak fosztva a lehetőségektől, sokan erőszakot és üldöztetést szenvednek. Ha a sebeik a te sebeddéválnak, akkor a remény hordozója leszel ebben a világban. Képes leszel testvéreidnek azt mondani: „Kelj fel, nem vagy egyedül”, és így elmondani nekik, hogy az Atyaisten szeret minket és Jézus az Ő keze, amit felénk nyújt, hogy felemeljen bennünket.

(Folyt. köv.)

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László

Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,

Cserny Szilvia, Kozma Gábor,

Szeberényi Klára, † Tóth Sándor

Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.